

[Gert Petersen]

get at gøre med den såkaldte overophedning inden for byggebranchen, en overophedning, som man på rimelig måde kan komme til livs ved en øget uddannelsesvirksomhed, men det har man ikke ønsket at satse på. I stedet for satser man så på en øget arbejdsløshed. Hvorfor er man så bange for den såkaldte overophedning? Fordi den bringer regeringens tvangslønpolitik i fare, og derfor koncentrerer man indgrebet omkring det offentlige byggeri.

Indgrebet skal altså sikre regeringens omfordelingsmålsætning, det er den, det drejer sig om. Påbud om 2 pct. lønramme, og nu, hvor denne lønramme vakler i byggebranchen, så en øget arbejdsløshed i byggebranchen. På den måde er indgrebet konsekvent som en forlængelse af regeringens hidtidige politik. Der er tale om en massiv omfordeling fra den dårligst stillede halvdel af befolkningen til den bedst stillede fjerdedel eller femtedel af befolkningen.

Finansministeren gav et vældig smukt billede – og det gør de borgerlige ordførere her også – i går, da vi diskuterede ændringsforslagene til finansloven, men jeg vil sige, at dette billede kan en meget stor del af befolkningen ikke kende igen. De forstår ikke, hvordan man kan udmale deres virkelighed på den måde. Man taler om, at beskæftigelsen er i stærk stigning. O.k., selve beskæftigelsestallene er vokset, men arbejdsløshedstallene er stadig væk en kvart million, og der er ikke udsigt til nogen væsentlig reduktion. Regeringen håber på 230.000 til næste år, men man forstår ikke rigtig, hvordan den kan gøre sig sådanne forhåbninger. Vismændene taler om 255.000. Under alle omstændigheder, det er nogenlunde status quo i begge tilfælde omkring denne kvarte million, og for disse arbejdsløse og for alle, der er afhængige af den, er det umuligt at genkende den virkelighed, som de borgerlige ordførere maler her.

Finansministeren sagde: nu kommer der endelig fremgang i reallønnen – og det er altså noget med 0,3 pct. i gennemsnit. Det vil sige, at for hver 100 kr. er der udsigt til, at man skal få 30 øre mere i realløn i det kommende år. Men læg mærke til, at det er i gennemsnit, og hvad er disse gennemsnitsbetragtninger værd? Hvis finansministeren står med den ene fod i en balje med iskoldt vand og den anden fod i en balje med vand på 50

grader, har finansministeren i gennemsnit 25 grader omkring sine fødder, og det er jo dejligt, men jeg er sikker på, at det ikke vil opleves så dejligt i virkelighedens verden. Gennemsnitstal dækker over nogle store forskelle, og gennemsnittallet udelukker aldeles ikke, at der stadig er reallønsnedgang for store grupper, for denne reallønsnedgang er jo under alle omstændigheder forskelligt fordelt.

I specialarbejderforbundet og i Kvindeligt Arbejderforbund har man beregnet, at de 420.000 medlemmer dér har haft en reallønsnedgang fra 1982 til 1985, altså under denne regering, på 7,5–10 pct., og nu lover man dem altså en gennemsnitlig fremgang på disse 0,3 pct., men om de i virkeligheden kommer med ind under gennemsnittet på den positive side, er stadig væk meget usikkert.

Så er der kommet nogle plastre på såret. Det radikale venstre har fået nogle gevinster i form af fjernelse af helt indlysende urimeligheder i udspillet, urimeligheder, som formentlig – det kan man have en stærk mistanke om – var indsat, for at de radikale dog havde noget, de kunne få taget ud, og derigennem, sådan med skindet på næsen, tilslutte sig indgrebet. Slutprovenuet er i øvrigt også stort set uforandret.

Så foretager man en forhøjelse af dagpengenes maksimumsatser med 2 pct., og det er jo imponerende. Efter at der er sket en forringelse over de sidste 3 år med 20 pct., siger man: »nu forbedrer vi det med 2 pct.« Det svarer til, at man har fået frastjålet en hundredkroneseddel og så får en tikroneseddel i erstatning – og så skal man oven i købet være glad til.

Der er ikke desto mindre en vis mening med galskaben. Jeg synes, at statsministeren kom til at afsløre den under et TV-interview kort efter åbningsdebatten, da han sagde, at den fastfrysning, der var sket i efteråret 1982, var sket, fordi afstanden mellem lønninger og arbejdsløshedsdagpenge var blevet for lille, sådan at de arbejdsløse ikke blev ansporet til at søge arbejde.

Heri lå 2 forudsætninger: den ene, at de arbejdsløse egentlig er nogle dovne karle og karlinder, som skal ansføres til at søge arbejde, og den anden, at hvis man bare søger arbejde, så kan man få det. Begge forudsæt-